

naša zvezda

030026450

I 54651

Naša orientacija

Iz strahotnega kaosa, iz teh na vso moč žalostnih razvalin, katere je nujno moral povzročiti brezumni liberalizem, vstaja nova doba, nov človek. Kakor vse, kar je živega, tako se poraja tudi nov človek v novi dobi v krčevitem trpljenju.

Kopičijo se zdaj problemi, ki terjajo hitre rešitve: politični, gospodarski, kulturni, verski. Z neverjetno naglico si utira tehnika nova pota, duše pa ne vedo ne kod ne kam. Domotožje tolikih nevernikov po „nepoznanem Bogu“ narašča vzporedno s bojnimi klici brezbožnikov zoper Boga.

Živimo v dramatični dobi, ko se kuje obraz bodočega rodu.

Nekateri katoličani še vedno spijo spanje brezbrizneža, drugi vijejo roke in ne vedo, kaj bi počeli, spet drugi so se že vdali v svojo, kot mislijo, neizogibno usodo.

Kaj je naša dolžnost?

Sredi te babilonske zmešnjave in egiptске lakote se zavedimo svoje brezprimerne sreče! V vsej ponižnosti sicer, pa tudi z globokim veseljem priznajmo, da smo „v vsem obogateli po Kristusu Jezusu“ (1 kor 1, 5). Mar ni res? „Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove“ (Rim 8, 35)? Ne življenje ne smrt ne veselje ne žalost ne zmage ne porazi. Naš zaklad je že tam gori na varnem, in mi potujemo, se prebijamo domov, včasih spodrsnemo, vedno se dvignemo in gremo naprej.

Naša vera, naše upanje in naša ljubezen so neodvisne od časovnega kaosa, neodvisne celo od časnega uspeha ali neuspeha cerkve. Mi ne vemo, kakšno bo prihodnje lice sveta, kaj nam prinese to ali drugo leto ali desetletje. Toda mi vemo, da v nobenem slučaju ne more nobena stvar vzeti tistega globokega miru in vedrosti katoličanu, ki ve, v koga zaupa. Naš Bog je isti včeraj in danes in vsevdilj, qui salvos facit sperantes in se — ki rešuje tiste, ki Vanj zaupajo. Naj živimo ali umrjemo, mi zmagamo v Njem.

Zato pa ima Bog in imajo božje, čisto duhovne stvari vso prednost v našem življenju. Vsaka druga miselnost pomeni neorientiranost, zgrešeno pot. Mi nočemo teči na slepo, mi nočemo tako se boriti, kakor bi mahali po zraku (prim. 1 Kor 9, 26). Najprej božje kraljestvo in božje otroštvo v nas. Kdor s Kristusom stoji, ne pade. Kristusa pa nam daje tista, ki ga je sploh svetu dala: devica in mati Marija.

To je prvo, drugo pa sledi takoj:

Ker nismo puščavniki (puščavniki so le izjeme v cerkvi!) in ker si nismo popolnoma tuji med seboj, marveč smo sinovi istega Očeta, poklicani, da bi si bili vsi bratje v Kristusu Jezusu, moramo ljubiti vse ljudi, posebno tiste, med katere smo poslani, z besedo in z dejanjem. „Ko že imamo dušo smo dolžni skrbeti za duše.“ (Louis Veuillot.) Zapoved ljubezni terja od nas, da podamo bratu roko in mu pokažemo pot do življenja.

Ne zaupamo v ta svet, odpovedujemo se satanu in vsej njegovi posvetnosti, njegovemu materializmu. Vendar živimo v tem okuženem svetu, v njem živi tudi

naš brat: nagnemo se nadenj kot Samarijan nad ranjenim, izropanim, ljubljnim bratom. In vemo, da bomo ob sodbi sveta dajali Bogu odgovor, kako smo vršili službo ljubezni.

Globoko zasidrani v Bogu, ki je vir Življenja, oblikujemo odločno in dosledno svoje mišljenje in življenje po evangelijski Resnici, da bomo mogli biti evangelijska sol in kvas in luč v vseh delih in delcih človeškega življenja. Tu je dela dovolj za vsak dan, za vsako uro in za vsako minuto — za Kristusovega učenca in apostola.

Služimo Kristusu in delajmo z Njim. Tako bomo storili vse, da bo Kristus, naš ljubljni in češčeni brat in kralj, zavzel v času, ki prihaja, tisto mesto, katero mu gre, in z nami še enkrat odrešil svet.

P. Vrtovec S. J.

Pesem Marijine mladine

Sodali smo mi in pojemo pesem svoje mladosti;
V dušah nam sveže življenje kipi, se razcvita, dorašča.
Sklenjeni v močno edinost smo Matere zvesti sinovi.

Naše ceste so polne pojoče mladosti: živimo, živimo
in nosimo časa težko usodo na svojih ramenih vdano.
Nič mi ne tožimo, nič mi ne stokamo, če smo počasni.
Čas je pred nami in mi oblike dajemo svoje:
Mlad fant zaupa in vero ima in pesem v samotni zapoje!

Korak za korakom bližamo Bogu se, Kristusu Kralju:
nič ne mudi se nam mladim v čakanju svetlega cilja.
V nas velike misli za velike dneve počasi zorijo.
Mi gremo v bodočnost za Cerkev z Devico Marijo.

Pesem mladosti je nova in Ženi najlepši velja:
Vse Njej smo volili: kdo vzel bi nam željo srca?
Do zadnjega diha smo Njeni, tako smo ji svato dejali.

Bratom in sestram bratje in sestre po Njej smo postali,
mi močni smo v Jezusu-Bratu, Matere zvesti sodali!

Mi močni smo, hočemo močnosti bratom in sestram nuditi!
Živih studentev vodé smo vsem žejnim v čaše nalili.
Sonca in pesmi smo mračnim in praznim obilo prinesli
Meča ostrino in boja napetost smo v toplo ljubezen zmenjali.
Mlačnost in strah smo srca iz svoje bližine pregnali.
Iščemo novih poti, in starim dobrinam smo zvesti ostali.
V dalje ne grabimo, nisme napeti, rdečih se mi ne bojimo.
Za Cerkev svobodo, za vero in narod slovenski mi se borimo.

Nov rod smo mi mladi in novemu času spemo naproti!
V volji in boju za Kralja in čut naš slovenski nas nikdo ne moti.
V desni nam prapor Marijin vihra, se igra in razgrinja.
V dušah zavest se po močnem življenju iz Jezusa znova poraja.
Preozka nobena nam pot ni, predolga nobena v iskanju ni dalja.
Mi gremo z Marijo do cilja, za Jezusa Kristusa Kralja!

Dante Alighieri — Jože Debevec:

Peklenski brodnik

V novo Čitanko za četrti gimnazijski razred so sestavljanci sprejeli tudi tisti pri-
zor iz Dantejevega Pekla (III.), v katerem poet pripoveduje, kako stavec Haron, brodnik
Pekla, sprejema duše pogubljenih v svoj čoln, da jih prepelje čez žalno reko v kraj
večne smrti. Uredniki so prevod tega prizora prisodili Otonu Župančiču. Prevod je na-
redil nekdo drugi. „Posnažen“, kakor bi rekel Prešeren, bi se zdaj glasil:

V tem hipu proti nam svoj čoln prižene
od onstran stavec belolas ter zine
vprijoč: „Gorje vam, duše pogubljene!
Slovó vzemite od neba modrine;
na drugo stran vas hočem prepeljati,
kjer krop in led in večne so temine.
A tebi, ki živiš, to ne velja ti;
le-ti so mrtvi, s temi mi ne hodi!“
Pa nisem dal od čolna se odgnati:
Mi Haron dé: „Drugod, po drugi vodi
dospeš na breg, ne tod; in čolnič lažje
te vozil bo nekoč po onem brôdi.“
Vergil pa: „Le se, Haron, potolaži;
to tam hoté, kjer i mogó to hkrati.
Delj svoje radovednosti ne kaži!“
Obraz se pomiril je zdaj kosmati,
a krog oči kolesa so gorela
brodarju na bledomočvirnem blati.
A uboge duše, trudne, brez odela
so prebledele, v strahu vztrepetale,
tāk jih beseda trda je zadela.
Boga so, starše svoje preklinjale,
človeštvo, rojstva kraj in ves svoj rod,
ki z dedi vred iz njega so pognale.
Zbežale so hudó plačóč na brod
obrežja divjepustega, ki čaka
vseh duš, ki ne bojé Boga se tod.
A Haron — ogel tli v očeh besjaka —
le migne pa vse se mu pokorava:
če ne, pa z veslom lopne počasnjaka.
Kot listje se jeseni obletava,
za listom list, in veja uzre pod sabo,
da praznična na tleh je nje oprava:
tāk seme se Adama vsiplje slabo
z obrežja v čoln, na sam migljaj brodnika,
kot tiči vkup leté na klic in vabo.
Čoln ž njimi v temni vodi se pomika;
a preden so na drugo stran dospele,
že nova truma čaka spet voznika.

PRIPOMBA. Vso potrebno razlago najdeš v omenjeni Čitanki. Največja napaka v prvotnem
prevodu (v Čitanki) stoji v 9. tercini, kjer se „na sleme obrežja . . .“ ne
more razumeti.

Veliko vprašanje

Prijatelj, ki ga že zapušča svet, stavi
tebi, ki ti svet šele nazdravlja, veliko
vprašanje: »Povej, ali se zavedaš, za-
kaj si se zapisal pod prapor Marijin?«

»Zato, ker svet tiči v zlu; čutim, da
bi se njegova hudobija mogla dotakniti
mojega srca.«

»Res je, velika milost božja je, ohra-
niti se neomadeževanega od sveta. Toda,
ali si že dovolj storil zase, če si po-
skrbel, da bi te že sedaj vrtnec ne po-
tegnil v globino? Veš, kmalu boš moral
zgraditi svoj dom življenja; torej, kam
ga boš postavil, na pesek ali na skalo,
v nižino ali na planinska tla?«

»Umejem to simboliko. Vpisal sem
se, ker hočem ostati veren kristjan, do-
ber sin, pošten državlján.«

»Prav tako, toda povej naravnost, ali
ne iščeš v življenju 'rekorda'?«

»Ne razumem.«

»Poslušaj: Brali smo: Slovenci si mo-
ramo vzgojiti znanstvenikov, ki ne bodo
zaostajali za Londonom, Parizom in
Berlinom; zdravnikov, ki bodo znali
ustanavljati klinike in bolnice, kakor
jih ima najnaprednejša tujina; tehni-
kov, ki bodo kos tudi največjim in naj-
težjim nalogam!«

»Da, to smo brali.«

»Sam tudi veš, kako vztrajno se naši
športniki boré za lavorike. V mrazu in v
vročini se urijo, marsikaki udobnosti se
odpovedo, da ostanejo v 'formi'; pla-
čujejo inozemske strokovnjake, da jih
vežbajo. Glej, tako tekmujejo, da 'prej-
mejo minljivi venec'. Ali ni prav, da bi
se prav tako tudi Marijini borei trudili,
da bi prejeli neminljivi venec svetega
junaštva. Da bi se v njih srcih res na-
selil Kristus, da bi rastle v Njem, ki je
glava in da bi On ves živel v njih.«

»Res je tako, toda ali naj svet po-
stane en sam velik samostan, poln re-
dovnih oseb in duhovnikov?«

»Izmikaš se. Ali ni Gospod vsakega
izmed nas pozval: 'Bodite popolni, kakor
je popoln vaš Oče nebeški'? Ali ni-
majo vsi stanovi svoje junake — vzor-

nike, ki so dosegli rekorde popolnega, junaškega življenja? Poznaš Alojzije, Stanislave, Gabriele Pasantije, druge, izbrano telesno četo Kristusovo.

»Kaj pa, ali naj delo za narod počiva, in kaj poreče lepa umetnost?«

»Največji dobrotniki narodu so pač duše, ki skušajo kar največ sobratov privedi k Bogu za večno blaginjo. Ali ni bil sveti škof Anton Martin Slomšek tako velik domoljub in dobrotnik slovenskega naroda prav zato, ker je tako sveto živel in sveto deloval? Naš narod potrebuje svetih uradnikov, svetih učiteljev, svetih mater, svetih hlapcev in dekel, svetih delavcev prav tako kakor potrebuje svetih duhovnikov in redovnih oseb. Pa umetnost! Tudi med svetniki so bili umetniki pesmi, zgovorne besede, risbe in barv, ne glede na to, da

je vsak svetnik velik umetnik v tem, da izoblikuje v sebi novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti.«

»In še nekaj ti povem. Toliko vas slišim govoriti o 'dinamiki življenja'. Marijine kongregacije ves čas, od ustanovitve do naših dni, uče dinamiko svetniškega življenja. Vedno so navajale kongregacije k življenju junaške popolnosti in vzgajale sodale s posvečenjem samega sebe za apostolat. Oster, pa vnet kritik naše dobe je dejal: 'Samo eno žalost poznam, in ta je, da nisem svetnik'. (Leon Bloy.) Mala sv. Terezija Deteta Jezusa pa je rekla: 'Duša, ki se posvečuje, ne pojde sama v nebesa.'

Take dinamike svetega življenja pričakujem od vas, katoliški dijaki!«

Dr. A. Levičnik.

Vtisi z brezbožniške razstave v Rimu

V zadnjem času je bila v Rimu 14 dni odprta velika brezbožniška razstava, ki je nazorno pokazala vso moč in razsežnost ter silno organizacijo svetovne propagande proti Bogu. »V resnici, mi sedimo na vulkanu« je dejal nekdo pod vtisom te razstave.

Najprej razsežnost: po vsem svetu. Samo v Rusiji pet in pol milijona bojevnikov proti Bogu in vsaki veri! Njihov vpliv gre v vsako vas in v vsako tovarno! Ateistični propagandni material ti je na vpogled iz skoro vsake države. Iz Moskve gredo pota v vse dežele, v vse pomembne kraje vsega sveta!

Maske po potrebi! Ponekod: Za enotnost delavstva! Drugod: Proti imperikalizmu! Za mir! Proti kapitalizmu! Cerkev je opora kapitalizma! Taktika boja je čudovito spretno prilagoden razmeram kraja, raznih stanov itd. Poseben list je za študenta, da ga ščuva proti redu na univerzi (ni to samo pri nas!!!), poseben za kmeta, še celo časopis za analfabete si lahko videl na razstavi, sestavljen iz silno zgovorne besede samih slik, polnih jedke ironije!

Mogel si občudovati strumno organizacijo tega satanskega dela. Na primer Anglija! Iz Kominterne v Moskvi dobijo navodila za svojo akcijo pri Districtkomiteju, ta jo odda naprej na 6 subdistriktov, odtod pa romajo k instruktorju, ki jih odda posameznim celicam, bodisi po tovarnah ali pa po ulicah. V oddelku »Španija in Južna Amerika« lahko zasleduješ natančen načrt, po katerem je boljševizem podminiral v nekaj letih vso Španijo, da je postala »zrela«.

Iz vsega razstavljenega materiala se vidi silna osvojevalnost komunizma in odločna volja do zmage. Silna delavnost je res občudovanja vredna in je le škoda, da ne služi dobri stvari. V Ameriki širijo svoje ideje v 20 jezikih; kjer tega ne smejo javno, si poiščejo drugih poti. V malih zavitkih z naslovom »Dr. Ötters Puddingpulver« so bili mali letaki; list »Rote Fahne« vidiš natiskan na cigaret-nem papirju; pod ovitkom potopisa najdeš brezbožno reklamo; na levi strani male angleške slovnice se lahko učiš tega jezika, na desni pa začuden bereš propagando za boljševiško Rusijo. Umetnost, literatura, gledališče, šport — vsega se poslužujejo v svoje namene.

Tri misli se človeku zbudijo ob teh kratkih in nepopolnih opombah: naša naloga je, da pokažemo ljudem jasno in nazorno socialni pomen Cerkve, teoretično in praktično. Ni dosti, da mi vse to vemo. Dejansko je treba zadušiti veliko, a od milijonov verjetno laž o kapitalizmu Cerkve. Tu je treba samo velikega požrtvovalnega dela! Dalje: besedam naj sledi več dejanj! Več socialnega čuta, dela, pomoči! Končno: kje je naša osvojevalnost? Naša volja do zmage? Naš apostolski ogenj? Mar nimamo mi naloge, da osvojimo svet za Kristusa? In ta svet je svet resnice, ljubezni in miru! Kje so naši zakladi? Zakaj jih skrivamo, danes, ko jih svet tako rabi?

P. Mariaux S. J. — Len.

Liturgija

Modern katoličan skuša vedno bolj razumeti svojo Cerkev in vse, kar ona dela zanj. Pogloblja se v njene svete obrede, predvsem pa v največjo skrivnost Cerkve: v daritev sv. maše.

Isti sveti oče, ki nam je odprl pot do obhajilne mize in s tem vžgal svete ognje v četah katoliške mladine, nas je tudi s poudarkom vzpodbujal k vedno večjemu razumevanju sv. maše.

Kongreganist se udeležuje kadar le more, in sicer z globokim razumevanjem, daritve sv. maše: to je naše načelo!

Hvala Bogu, imamo sedaj lepo novo knjigo o sv. maši: Sveta maša, dar Srca Jezusovega. Spisal Bogumil M. Remec S. J. — Nekateri kongregacije so to knjigo že letos med počitnicami, na svojih učnih tečajih, obravnavale. Vsaka kongregacija naj bi jo v svojih krožkih preštudirala.

SVETA MAŠA OB DELAVNIKI

Bilo je... tako se začinja ta povest. Le glej, da ni o tebi! Bilo je torej o po-

čitnicah, bili smo takrat na letovanju. Povabil sem enkrat, dvakrat mlajšega dijaka, naj bi se udeležil med tednom sv. maše, ki sem jo daroval vsak dan dovolj kasno zjutraj dobrih sto korakov od njegovega doma. Prikimal je, a pri maši vendar njega od nikoder ni.

Cez več dni mu spet rečem: »Ti pa ne prideš nikdar k maši?«

»Kako da ne, hodim redno.«

»Te še nisem videl.«

»Saj sem vendar bil v nedeljo!«

»Da, v nedeljo; ali med tednom te še ni bilo.«

Odprl je široma usta in oči ves začuden ter spregovoril:

»Seveda... med tednom.«

Tako je bilo, ko da bi hotel reči: »Kdo si pa ti, božji človek, da misliš, da moreš misliti kaj takega o meni... da bom šel med tednom k maši!«

Bilo je... tako se začinja ta resnična zgodba. Končala pa bi najrajši takole: Bilo je... a nikdar več ne bo tako.

Je prav?

Testis.

DMK — Kranj

Upamo, da smo 17. maja postavili mejnik v našem kongregacijskem življenju. Saj smo pa v ta namen tudi mnogo molili; prosili smo Boga, naj bi po Marijinem posredovanju izlil obilen blagoslov na delo in skrbi, ki smo jih imeli s pripravami na 25 letnico kongregacije.

Najprej smo se poklonili Mariji v rožnovenski cerkvi, kjer je bil pred 25 leti prvi sprejem. Ondi je stolni kanonik dr. Tomaž Klinar imel iskren nagovor, v katerem je odkril naloge in namen kongregacije. Kongreganisti naj opozore svet na najlepši vzor, na Brezmadežno; ta naj mu vcepi spoštovanje do deklišstva in materinstva. Po kratkem odmoru je sledilo v dvorani Ljudskega doma zborovanje, kjer je kongreganist v svojem govoru opozoril na vse zlo, ki ga je zakrivil surovi in lažnjivi materializem, in jih hkrati pozval, naj povedejo svet iz odurne telesnosti k lepšim ide-

alom. Univerzitetni profesor dr. Viktor Korošec je po svetopisemskih poročilih odkril nad vse veličasten Marijin lik. Žena je spremljala Odrašenika na strašni poti trpljenja; bil je sicer zraven sv. Janez, a opogumljen po junaškem zgledu Device Marije. Tudi izobraženec naj bi iskal poguma za dosledno katoliško življenje v Marijinem junaštvu. Dr. Albin Šmajd je razjasnil današnji težki položaj; vprav radi njega mikajo našo mladino razna prevratna gesla.

Popoldne smo za razvedrilo poromali na Breg. Zvečer, po šmarnicah, smo priredili v Ljudskem domu lepo uspelo akademijo.

Mati božja! V duhu ponižnosti se spuščamo v boj za zmago Tvojega božjega Sina. Reci mu, naj nam dá srčnosti in gorečnosti pri našem delu in naj blagoslovi naše prizadevanje!

Kongreganist.

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kota Vaccaria.

Spisal Ernest Drouven D. J.

Prevedla Marija Kmetova.

I. Lov za žive in mrtve.

»Salamenski paglavec! Pri tej priči mi pojdi doli, ti pravim in ti rečem prav zadnjikrat!«

Gavho¹ se je raztogotil do besnosti. Tri ure je iskal križem kražem tega štirinajstletnega fanta in zdaj ti sedi zgoraj na velikanskem drevesu ipé kraj pragozda in noče doli!

»Lasciami stare! — Pri miru me pusti!« je nemarno in zaeno zapovedujoče zadonelo po laško z drevesa. »Poišči si koga drugega, da ga boš pretepal! Mene se ne boš več dotaknil — ali pa...«

Kopica kletvic je zagrmela za odgovor. Mož si je sunil široki, trdi sombreiro² z glave, da bi laže gledal navzgor. Pokazala se je divja, črnobradata glava, razkuštrani lasje; obraz pa je bil od jeze spačen.

»Če mi takoj ne prideš doli, te sestrelim z drevesa, da veš, ti, ti...« — in že je imel farmar dvocevno pištolo v roki in je na slepo izstrelil med večje kroglo, ki se je zadrila v deblo.

Tedaj je fant ko blisk planil po deblu doli; zdrsel je na tla, a tako naglo, da ga oče niti ni mogel zgrabiti. Nato jo je ucvrl vzdolž gozda, mahoma zajahal vitkega konja in ko strela odbrzel v pampo.³

»Prekletol!« se je jezil Italijan in pobral orjaški klobuk s tal. Da si ne bi bil nikoli želel imeti fanta pri sebi! Za tega bi bilo pač bolje, da je ostal v kaki evropski siroitišnici ali kakem zavetišču! Resnično, ko so bili fanta pred tremi leti pripeljali semkaj, tedaj je začutil v sebi nekakšno očetovsko ljubezen in očetovsko skrb za prikupnega fantiča, — a potem... Že čez leto dni bi ga bil najrajši videl za deveto goró.

Razboritemu gavhu, ki so mu daleč naokrog rekali samo »lovec na Indijance«, ni niti od daleč prišlo na mar, da ni bila le fantova krivda, če je bil takšen, marveč, da je vse to v večji meri zakrivil on sam in je bil to njegov greh in zločin.

Pred osmimi leti je bil prišel iz Italije v S. Catherino, da bi se rešil tiste večne revščine onkraj morja. Krčevito se je otepal, preden se je slednjič ob vznožju gorovja Serra Geral dokopal

do živinoreje, prav ondi, kjer je konec pragozda in kjer prehaja pampa v nizavje Rio Grande do Sul. Nekaj rodovitnih let mu je omogočilo, da se je prelevil v premožnega živinorejca. Več ko dva tisoč glav je štela goveja čreda gavha Ribeira. Iz pustinj Vaccaria mu je kar samo teklo v žepe zlato, trdo, žvenketajoče zlato, tako da si je pač mogel privoščiti misel, naj čez morje prideta k njemu še žena in otrok, da ne bosta onkraj morja še dalje stradala. A njegovo okorno pismo se je baš križalo s sporočilom, da mu je žena umrla. Nato pa so mu poslali fanta, ki je imel tedaj enajst let in mu je bilo videti, da je bil vajen le ženske vzgoje.

Kaj naj bi bil počel z malčkom? Jahati se je moral naučiti, jahati, kakor se spodobi za pristnega gavha! Nato je moral hoditi z očetom na lov! Dà, lov, edina zabava, ki jo je oče še poznal, morilsko preganjanje Indijancev! Ha, fantiču je to kaj kmalu prešlo v meso in kri! To ti je bil pravi pravcati peklenšček!

Medtem ko je oče krenil s svojim konjem spet proti farmi, se je Roberto že čez nekaj minut ježe vrgel v visoko travo pampe.

»Ta človek naj si vendar nikar ne domišlja, da me bo kar tako izlahka ujel! Predobro me je naučil jahati!« se je fant zmagoslavno zasmel. Njegov obraz, ki ga je bilo maličilo divje, razuzdano življenje, je bil videti še odurnejši. Če bi bil kdo pred tremi leti videl onega ljubkega fantiča, ki ga je bila pripeljala ladja »Brasil« čez morje, bi bil prisegel, da je ni na svetu izprijenosti, ki bi mogla napraviti iz fantiča to, kar je zdaj v resnici bil.

Puh, kaj pa to očeta briga, če gre sin tudi na svojo pest kdaj na lov! Saj je očetu pač vseeno, ali bi rdečkožci kdaj njegovega ljubljence Roberta — fant se je pri teh besedah porogljivo in sovražno zasmel — dà, če bi ga nekega dne zgrabili in spravili tjakaj, kjer je konec vseh burk! Dà, saj bi bil skoraj nekomu, tistemu Periju, ki ga je imel oče že tako dolgo na piki, davi kroglo v hrbet ali prsi pognal, če ne bi bil spet kakor zmeraj...

Fant je planil pokonci, ko da ga je kača pičila.

S poostrenim naravnim nagibom živali je občutil komaj slišno šušljanje za svojim hrbtom.

V razdalji nekaj metrov so se zgenile bilke; ondi bolj zadaj je ležala neka temna gmota na tleh — in nato je ko blisk odvihrala na konju — vse to je zapazil, kako se je zgodilo v eni sami sekundi.

Za žive in mrtve! Resnično, rdečkožci so imeli precej računov poravnati z Ribeirovima dvema! Če bi dobili fanta v pest, to bi ga mučili! V sinovih mukah bi si poiskali zadoščanja za grehe očetove! — Le kje so si ti rdečkarji spet nakradli kónj? Da ima Roberto zdajle spočitega konja, kakor sta ga imela ta dva, bi mu bil tak lov ko igrača in le v zabavo!

Mirno je fant, ozirajoč se nazaj, premeril razdaljo med seboj in svojima preganjalcema. Presneto, ta dva tiča sta se mu kar bližala! Tja bo moral kreniti, v velikem loku se bo moral

obrniti proti pašnikom farme, da mu bodo mogli priti na pomoč vaqueiri (izg. vakvejri) — hlapci.

Zdelo se je, da sta rdečkarja uganila njegovo namero. Zakaj že je zavil prvi — le kako je znal jezdi! — na levo, da bi mu zastavil pot, a drugi na desno — — — Na desno? Tristo vragov, kaj pa prav za prav zdaj namerjata?

Že so bili vsi trije v eni vrsti! Le še kakih sto metrov razdalje je bilo med njimi. Kakor da so se zmenili, so mahoma vsi trije obstali, preganjalca in preganjani, — a le za hip. Poln misli, ki so podile druga drugo, je preudarjal fant, ali naj bi zbežal proti jugu, v prostrane pampe, ali pa nazaj? Nikjer ni bilo nobenega izhoda več. A že sta oba rdečkarja hkrati jezdila naprej, počasi zavila proti jugu in se v lahnem loku bližala drug drugemu.

Takoj je Roberto sunkoma potegnil konja, da se je obrnil in je odkopital z največjo naglico, do katere je sploh mogel prisiliti svojega utrujenega konja, nazaj, nazaj, kjer je bila na obzorju temna senca pragozda. Pragozd! Mahoma se je zavedel, kaj sta onadva hotela. Hotela sta ga nagnati v gozd, kjer ne bo mogel več jezdi, kjer bo izgubljen! V gozdu sploh ni mogel nihče uiti divjakom, če jih je bilo več.

Že mu je hropel konj, že je pojemala njegova brzina, sicer le po malem, vendar tako, da jo je fant s farme bolj in bolj opazal in se začel vznemirjati; že mu je za nekaj sto metrov na daleč presekali prvi rdečkar edino rešilno pot!... Zdaj ni kazalo drugega ko samo še naravnost... ali nazaj!

Dà, nazaj! Fant je pognal konja proti jugu. Vendar sta mu Indijanca, ki sta bila danes na svojih spočitih konjih fantu izlahka kos, vzela tudi to upanje.

Pa je zdrvel spet nazaj, proti gozdu, ki se je kot prihuljeno strašilo bolj in bolj dvigal iznad zemlje in nato strahotno jasno iztezal svoje kremplje proti nebu.

Zares, fant je imel orožje s seboj: za pasom dolgo, dvocevno pištolo, ki je v teh krajih nadomeščala okorno puško, in še dober samokres z več naboji.

(Nadaljevanje.)

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane: celoletno 1936/37 za oba dela 30 Din, celoletno 1936/37 za en del 15 Din, posamezna (ločena) številka 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).

¹ Gavho = pastir.

² Sombreiro = klobuk širokih krajev.

³ Pampa = ravnina trave; velika ravnina pašnikov v Argentini.